

На 16/28, сжбота, получихъ между нѣкои други, и едно писмо отъ покойния днесъ Стефанъ Иличъ, за когото споменахъ още въ бѣлѣжкитѣ си по тръгването ми отъ Цариградъ (стр. 80). Бѣлѣжа сега тукъ особено това обстоятелство, защото писмото, освѣнъ нѣкои дневни новини по българскитѣ работи, бѣше прѣпълнено съ горещи чувства отъ патриотизмъ, съ хвалби за патриотическитѣ дѣяния на българскитѣ делегати и съ насърчителни къмъ тѣхъ поощрения, да слѣдватъ да дѣйствуватъ все така по свещеното дѣло за освобождението на измѣчения български народъ, като сжщеврѣменно въ своя пламенъ и самоотверженъ патриотизмъ той твърдѣше, че тоя народъ нѣма никога да забрави доброто, което му се прави въ тоя случай. Богъ да го прости, тоя Стефанъ Иличъ! Той бѣше не само добъръ патриотъ, но и добъръ човѣкъ изобщо. Когато се помина въ Цариградъ прѣзъ 1897 г., него съ еднаква искренность го оплакаха тамъ не само българи, но и гърци, и арменци, и турци, и персийци, и всички, които го познаваха отъ близу.

* *

Него день прѣдадохъ на една печатница, слѣдъ дълги приказки и прѣговори, ржкописа на брошурата, за напечатането и обнародването на която имахме по-нататѣкъ сжщо дълги истории, но, благодарение главно и тукъ на добрия ни приятель г. Женсонъ, всичко се изравни до една степенъ, и брошурата може да излѣзе сжщеврѣменно както на французски, така и на английски отдѣлно. Тая брошура ще се обнародва сега и тукъ на края като часть неотдѣлна отъ тия бѣлѣжки.